

—Hola, bona tarda.

—Bona tarda. Venia per això de les donacions...

—Donacions?

—Sí, dona, ja sap... això de...

—Això de?

—Coi, això de les donacions...

—No sé de quines donacions em parla.

—La crida que vau fer... Aquell anunci... Jo vull fer una donació, tal com demanàveu.

—Li asseguro que no sé a què es refereix. Què és, el que vol donar? Potser així puc ajudar-lo...

—Vinc a donar... els meus... dallonses...

—Els seus dallonses?

—Els meus...

—Els seus espermatozous, potser vol dir, que li costi tant...?

—No, no; no sóc donant de semen, no...

—Ah, perquè en aquest cas, li hauria de dir que nosaltres ja anem servits... Amb el meu marit hem tingut vuit fills, i ja fa uns anys que vam tancar l'aixeta...

—No, no... Ja li dic que no és pas semen, que vull donar.

—Així, què són aquests "dallonses" que vol donar?

—Són els meus... els... És que no voldria ser groller...

—Per què hauria de ser groller? Va, deixi-ho anar! Què són els dallonses, que li costi tant dir-ho?

—Els meus... excrements. És que em van donar aquesta adreça...

—Ah, vostè busca el banc d'excrements!

—Sí, exacte. Em van parlar del primer banc d'excrements del país, i em van dir que ja havia començat a treballar amb els seus primers donants... i que anaven una mica justos... Una mica justos de donants, vull dir!

—Sí, sí... ja sé de què em parla. Si d'entrada m'hagués parlat ja d'excrements, ens hauríem entès abans, home!

—És que, és clar, una cosa així...

—Coi, ho fem tots, això de defecar, no?

—Sí, sí... però parlar d'això amb desconeguts...

—Pot semblar una mica incòmode, certament. Però és un element ben humà i ben quotidià, oi?

—Sí, sí... més humà i més quotidià que això... poca cosa hi deu haver!

—Ja li dic que si m'hagués dit d'entrada que buscava el banc d'excrements, hauríem acabat abans. Però no pateixi, que ara ja ens hem entès...

—Així és aquí, que recullen els... dallonses?

—Els dallonses? Ja hi tornem, amb els dallonses? Pensava que havíem convingut que es podia parlar d'excrements i no passava res, oi?

—Sí, sí, però...

—Deixi's estar de romanços, bon home! Que ja no som criatures! Qualsevol diria que tenim deu anys i que ens cohibeix i ens fa riure pronunciar això de caca i pipí...

—No, és clar que no. Deu ser que encara tenim massa pudor per parlar de segons què... I ens hauríem de fer passar per sempre segons quines vergonyes, oi?

—I tant, que sí. Vostè perquè encara és jove... Però ja ho veurà, que arribarà un punt a la vida en què totes aquestes foteses s'esvairan, i farà i desfarà sense tants miraments. Ja li ho dic jo!

—Sí, moltes vegades ens costa...

—Suposo que a vegades cal que ens desempalleguem de romanços i pudors i normalitzem aquests aspectes tan vulgars i quotidians... Bé, anem per feina: així diu que buscava el banc d'excrements, oi?

—Sí, sí; anem al gra que, si no, ens passarà tot el matí... Com s'ha de fer, això?

—No ho sé pas; i no sóc pas jo qui li ha de dir...

—Ah, no? Així ho porta el seu marit, potser?

—No, no... és que no és aquí, el banc d'excrements. És aquest mateix edifici, però s'entra per aquella porta verda que veu allí més avall...

—Aquella que hi ha just abans d'arribar a la cruïlla, vol dir?

—Sí, exacte. Segur que allà li sabran donar totes les instruccions necessàries.

—Així me'n vaig cap allà. Moltes gràcies per l'ajuda i disculpi les molèsties.

—No pateixi. Si tot fos només això... rai. Aquest coi de banc de donacions!

—Vol dir que li ve molta gent, a preguntar pel nou banc?

—No, no. Ho dic perquè no m'agrada que l'hagin instal·lat aquí al costat. El meu marit sempre em diu que pari de queixar-me, que no n'hi ha per tant... De pudors no se'n sent cap ni una, certament... però a mi em fa por que algun dia hi hagi algun vessament i hàgim de sortir tots cames ajudeu-me!

—No, dona, no; no ha de patir. Bé, tampoc sé ben bé com emmagatzemen i conserven el material... però en aquest tipus de laboratoris sempre ho tenen tot ben controlat. Anys enrere potser sí, que es feia tot de qualsevol manera. Però avui dia es treballa sempre amb la màxima cura i pulcritud. Faci cas al seu marit, i estigui tranquil·la...

—Al meu marit, vols que faci cas? Ell viu molt feliç, però perquè se'n riu de tot. Quan vam saber que construïen el banc d'excrements al costat de casa, saltava

d'alegria perquè deia que, així, el dia que l'enviés la merda no hauria d'anar pas gaire lluny... És un sòmines! No hi té res, al cap!

—Dona, miri-s'ho pel costat positiu... Que a la seva edat encara conservi aquest sentit de l'humor... hauria d'estar contenta de poder-lo tenir a la vora!

—Ja no estic per a segons quines ximpleries, jo... Preferiria que hi haguessin fet un parc o un jardí immens, al costat de casa! I no cal que em digui que de moment hi posen l'adob, com em va respondre l'altre dia el meu marit! Ja li dic que no estic per a orgues, jo!

—Un parc infantil també pot ser bastant molest, no es pensi! I li ho dic jo, que visc molt a prop d'un que no és pas gaire gran. De tant en tant s'ajunten uns quants marrecs que fan uns xiscles que et deixen ben sord.

—No, de sorolls no en sento, tampoc, no.

—Miri-s'ho altre cop pel costat positiu: potser això allunyarà alguns especuladors, per exemple. En lloc de venir a construir hotels aquí, aniran a alguna altra banda. En algun lloc vaig llegir que hi ha unes erugues que poden arribar a fer uns excrements de fins a un metre de llargada, de manera que les fan servir per aïllar-se dels depredadors. Ja vindria a ser això.

La ganyota que rebé com a resposta feia evident que la senyora continuava preferint els esgarips eixordadors de la canalla... Ella mateixa fugí d'estudi.

—Pel que van explicar les autoritats el dia que es va inaugurar, el principal objectiu d'aquest banc tan peculiar és la lluita contra un bacteri que està relacionat amb l'abús d'antibiòtics, oi?

—Sí. Jo no hi entenc gaire, però pel que m'han dit, quan aquest bacteri es desenvolupa i creix, causa diarrea i, el que és pitjor, malmet greument la macrobiòtica de l'intestí.

—Ui, jo tampoc entenc gens totes aquestes paraules tan estranyes...
Macrobiòtica, diu?

—Tant se val. Pensi que, en un cinc per cent dels casos, la infecció es torna crònica. I quan succeeix això, la flora intestinal no pot recuperar-se per si mateixa, de manera que necessita ajuda. I és aleshores quan, el que es fa, és substituir-la per una de nova.

—I entenc, per tant, que la femta que vostè deixarà ara, és una d'aquestes peces de recanvi amb les quals es farà aquesta substitució, no?

—Sí, es pot dir així... Els metges fan servir els bacteris que recullen en els excrements dels pacients per recolonitzar l'intestí. El que aconsegueixen, per tant, és crear una flora intestinal nova i sana.

—Carai, és increïble el que ha avançat la Medicina actual, oi?

—Uf, no s'ho pot ni imaginar. A vegades sents a dir unes meravelles, que costen de creure i tot! Ara de moment recullen mostres. Sembla que, després d'haver-les tractat i filtrat, les podran fer servir per a reconstruir la flora intestinal d'un munt de pacients que tinguin infeccions intestinals cròniques. Més d'un centenar de pacients cada any, em penso que se'n podran beneficiar!

—Caram, i tot gràcies a... tot gràcies als vostres “dallonses” que en deies tu, o a la vostra merda parlant en plata, oi?

—Sí, sí, ja ho pot dir, ja: tot gràcies a les nostres dejeccions! Pensi per exemple que, al país, aquest tractament de trasplantament d'excrements ja es practica de tant en tant... Entre tres i cinc cops al mes, em penso que diuen que ho fan. I és clar, amb aquest nou banc pretenen incrementar la incidència d'aquest mètode.

—Perquè vostè... i perdoni la indiscreció... no ho deu pas dur ja preparat des de casa, oi? O sí? Vull dir... ve amb la feina feta, o se suposa que la va a fer allà?

—Potser tampoc queda massa finet que li digui... però com que fa una estona m'animava a deixar-me estar d'orgues, li puc comunicar obertament que duc ja la feina feta, aquí a la maleta...

—Ah...

—Ben embolicada, això sí!

—Ah, perquè...

—No, no, tranquil·la: ens donen uns recipients especials que tanquen hermèticament i eviten la fuga de qualsevol rastre olfatiu. I potser per això tampoc escolta sorolls des de casa: perquè la gent ja ve amb la donació preparada, a punt d'entrega.

—Que curiós. I hi pot anar tothom, a treballar allà? Vull dir... cal tenir un perfil determinat, per poder ser donant?

—Bé, els candidats ja hem passat unes primeres proves per comprovar que els nostres excrements són apropiats per formar part del banc. Ens pregunten si fem servir molts antibiòtics, si tenim antecedents familiars d'unes determinades malalties, i també ens fan explicar com són les defecacions que fem... Un 90% dels candidats ja queda exclòs d'entrada, diuen. I això no és tot. Perquè ara que hi penso, a més a més, hi ha un altre conjunt de requisits que també cal complir. D'entrada, per exemple, cal tenir menys de cinquanta anys.

—Vaja!, així que amb el primer requisit jo ja en quedo fora...

—A més, durant els tres mesos anteriors a l'entrega, els sol·licitants no poden haver viatjat a l'estranger.

—¿Volen només femtes de proximitat, que siguin quilòmetre zero?!

—Es veu que sí... fixi's on hem anat a parar amb això dels productes autòctons...

—Deu ser per evitar l'entrada de possibles bacteris desconeguts...

—Suposo que va per aquí, sí. I encara queda un tercer requisit important. I és que els candidats han de viure a prop d'aquí, de manera que, després de fer la defecació, puguin deixar la mostra al laboratori al més aviat possible.

—Òndia!, així potser que no l'entretengui gaire més, si ha d'arribar aviat a lloc!

—Bé, suposo que tampoc ve de cinc minuts... El que ens van aconsellar és que els donants deixéssim la mostra dues hores després de la defecació. I ara deu fer una hora i mitja que he sortit de casa, de manera que encara em queda mitja horeta de marge. Com que avui és el primer dia, he volgut sortir amb temps... Demà ja aniré més tranquil.

—Demà hi ha de tornar? El fan venir cada dia?!

—Sí, sí. Bé, durant tres setmanes, perquè diu que així tenen un bon estoc de mostres.

—Amb tres setmanes... ja m'ho penso, ja!

—Vaig llegir en un prospecte que, quan reben les donacions, les processen i les filtren per convertir-les en un líquid que després congelen i mantenen a uns vuitanta graus sota zero, i així els metges ho poden fer servir quan ho necessitin.

—Em deixa parada... No hauria dit mai que rere la femta hi pogués haver tanta ciència...

—Ui!, dóna molt de si, això de les femtes. Aquests dies que he comentat amb amics que m'havia fet donant, he après un munt de coses. Pensi, per exemple, que el cafè més car del món està fet justament d'unes llavors que caguen les civetes.

—Les civetes?! Aquells animalons que semblen guineus?

—Sí, aquell petit mamífer... gat mesquer, se'n diu també. Primer els fan menjar aquestes llavors que, un cop han expulsat del sistema digestiu, s'arriben a pagar a més de nou-cents euros el quilo.

—Òndia! Nou-cents euros... A tu no te les deuen pagar a aquest preu, oi?

—No, ja m'agradaria! De fet, i a diferència d'altres països on els donants són recompensats econòmicament, aquí no ofereixen cap tipus de compensació monetària.

—Res de res?

—Res de res. Però vaja, entenc que estic contribuint amb la Ciència, i això ja és un motiu d'orgull.

—Si t'ho mires així...

—Sí. I tampoc em suposa cap esforç extraordinari, més enllà d'haver de venir durant aquestes tres setmanes. Vull dir que, de cagar... he de cagar igual cada dia, oi?

—És clar, és clar... Tots ho fem, de tant en tant... No sé si és veritat, però un dia vaig llegir que si féssim servir correctament els excrements, podríem arribar a produir electricitat a un munt de milions de llars... Uns cent quaranta milions de cases, em sembla, que deien!

—Ja pot ser, ja. El biogàs que es pot arribar a generar a partir de la femta humana té un gran potencial, això és evident. I sí que és veritat que és un material que, per la seva abundància, podria ser molt rendible si trobéssim alguna funció per a la qual el poguéssim fer servir...

—Però és clar!, si has de demanar a la gent que comenci a remenar la seva femta cap aquí i cap allà... Bé, volia dir que... sí, ja sé que tu ara també la dus cap al banc... però en aquest cas és per al bé de la Ciència... vull dir que...

—És una mica brut, tot plegat, oi?

—Una mica, sí... Potser quan ens hi acostumem ja ho trobarem tot més normal...

—Segurament. Però vaja, bé hi ha països on ja es fa! Justament la setmana passada m'explicaven que, a la Xina, el biogàs que s'obté de la fermentació dels

bacteris de les deposicions que es reciclen, es fa servir com a font de calor o per a generar electricitat... I a Suècia aquest mateix biogàs ja han après a fer-lo servir per a fer córrer autobusos o per a fer-ne plàstics!

—Busos impulsats pels nostres excrements... sembla impossible que no hagin de fer una pudor insuportable!

—Pensi que ja no són els excrements, els que es posen a l'autobús, sinó el biogàs que se n'ha obtingut prèviament...

—Biogàs... No ho sé, se'm fa difícil comprendre molts d'aquests nous invents que fan ara. Fins que no ho veig i m'ho expliquen ben explicat... hi ha coses que em costen d'entendre! Però vaja, ha arribat un punt que ja m'ho crec tot! Un dia que parlàvem del tema amb una veïna, em deia que al Japó hi ha un temple on veneren el Déu de la defecació... I es veu que la gent li dóna almoines perquè els reguli el trànsit intestinal...

—Això no puc confirmar-li-ho; però que, dels fangs que s'obtenen després d'un procés costós a les depuradores, al Japó en fan totxanes i ceràmica... d'això sí que n'he vist imatges. I ja veurà que, amb l'ajuda de les noves tecnologies, tot això farà un gran salt.

—Tot avança tan de pressa... I parlant de rapidesa... no vull entretenir-te més, que al final se t'acabarà el temps d'entrega i no t'acceptaran la donació per culpa meva!

—Potser sí que és millor que vagi tirant, ara. Ha estat un plaer conèixer-la.

—A reveure, jove. Ah, i ara que hi ha una mica de confiança... si algun dia ha de venir a fer la donació i, per qüestions de coordinació entre temps i necessitats ho necessiti, sàpiga que té el lavabo de casa a la seva disposició...

—No m'havien fet mai un oferiment d'aquest tipus... però gràcies; molt amable.

—A disposar. Au, que no et tanquin al banc... I que vagi bé l'entrega.

—Sí, sí, m'escapo. Fins a una altra. Passi-ho bé.